

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2528/2015
18.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Ђ.К. из Ж., кога заступа пуномоћник А.В., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, коју заступа Државни правобранилац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1283/2015 од 07.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1283/2015 од 07.08.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1283/2015 од 07.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 183/2013 од 12.03.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01.10.2009. године до 30.04.2011. године исплати износ од 25.792,00 динара са законском затезном каматом од доспелости означеног месечног износа до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 47.056,80 динара са каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1283/2015 од 07.08.2015. године, делимично је преиначена наведена пресуда Основног суда у Новом Саду, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату износа од 806,00 динара за октобар 2009. године, износа од 1.612,00 динара за новембар 2009. године, износа од 1.612,00 динара за децембар 2009. године, износа од 1.612,00 динара за јануар 2010. године и износа од 1.612,00 динара за фебруар 2010. године, са каматом, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и потврђена наведена пресуда Основног суда у Новом Саду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе по питању права на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу одредбе члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и члана 14. Закона о изменама и допунама ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14), а у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији тужене одлучује као о посебној ревизији.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, измењеног одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге тужене за одлучивање о ревизији као посебној ревизији, Врховни касациони суд је нашао да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Ово из разлога, што право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада зависи од сваког конкретног случаја, те нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права.

Стога је одлучено као у ставу 1. изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), измењеног чланом 15. Закона о изменама и допунама ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14), као и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 2. Закона о парничном поступку, прописано је да су спорови мале вредности, у смислу одредаба ове Главе, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници, ради накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада, поднета је суду 07.02.2013. године, а побијани део правноснажне пресуде је 18.538,00 динара. Стога се у конкретном случају ради о спору мале вредности.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, то ревизија тужене у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, није дозвољена.

Стога је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу 2. изреке.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**